

Koncom zimy ma zvykli svrbieť podrážky na nohách. Znamenie, že som si mal zvesiť maskáče, naplniť si fľašu s vodou a najnutnejšie doklady vpratať do nepremokavého vrečka. Nič viac.

Jar už šantila v plnom prúde, keď som na pár dní odložil mobil. Chcel som sa proste vypariť z tohoto sveta, nebyť online ani telefónne ani internetovo. Túžil som po samote. Poznáte to, vyvetrať si hlavu od dotieravých myšlienok.

Z času na čas ma z myšlienok vytrhol vlak. Náhodne som si zvolil poľnú cestu popri koľajniciach, ktorá sa v diaľke točila ku kopcom.

Než som došiel pred súmrakom k neďalekému domčeku, padali prvé kvapky. Stará prikrčená chajda sa skrývala takmer pod mostom neďaleko starého železničného prechodu. Žiaľ, zamknutá. Našťastie pre mňa, malá dreváreň ma mohla ubytovať. Schúlený v kúte, bokom od dverí, som pomaly zaspával. Dvere boli rozbité a dvíhajúci vietor mi spieval uspávanku.

Asi po polnoci som sa zobudil. Viete, už mi nie je dvadsať a ani dvadsaťpäť. Ani jarné noci nie sú dosť teplé. Môj močový mechúr potreboval vyprázdniť.

Chtiac-nehtiac, musel som vstať. Kúsok od drevárne stál strom, zabočil som k nemu.

Ako som zapínal zips na nohaviciach, začul som šelest v tráve. Asi nejaký tulák chcel prejsť cez neďaleký prechod na druhú stranu koľajnic, myšlienka preletela ospalou hlavou.

Ohlásil sa však aj rušeň. Zablikal na šopu a postupne ju ožaroval čoraz viac.

"Očuješ? Ty, juuuuj!" zakričal som pre istotu.

Odpoveďou mi bol zvuk, ako keby niekto v plači kvílil a híkal. Ale kroky vo vysokej tráve pokračovali.

"Neblázni, ide vlak!" upozornil som neznámeho druhý raz, asi bol opitý a nevnímal poriadne.

Odpoveďou mi bolo fňukanie. Čo, do paroma, to bol za človeka? Hluchý? Blbý? Samovrah?

"Nestojí ti to za to. Pod', sadneme, pokecáme, ulaví sa ti."

Vlak trúbil. Najprv prerušovane, potom v kuse.

Buch!

Tupy náraz.

Mne sa dvihol žalúdok, povetrím letela hlava.

"Blbec!" šeptal som medzi jednotlivými dávkami vracania.

Do rána som oka nezažmúril.. Niežeby sa mi nechcelo spať. Ale zavreté oči znamenali vidieť a počuť ten náraz znova.

Než som sa dočkal rána, rinuli sa zo mňa rôzne kombinácie nadávok. Ale s brieždením som sa chcel pobrať preč.

Avšak zvedavosť ma ťahala k miestu nehody. Samozrejme, tesne popri domčeku aby ma nik nevidel. Hlavu asi odhodilo do trávy na druhej strane. Darmo som ju očami hľadal. Na koľajniciach ležalo telo bez hlavy, muchy hodovali na zakrvavenej časti krku. Čistý rez. Smrť musela byť okamžitá.

Mne došlo, prečo mi neznámy nerozumel a nepočúval ma. Vlastne ja som zapríčinil, prečo skončil bez hlavy.

Proste som ho vyplašil. Debila sprostého. Tak mu treba, mal viac rozmýšľať. Pod vlak skočil diviak-samovrah. Vlastne, bolo to ešte diviачe mláďa.